

Vells roquers

Diu el tòpic que els vells roquers no moren mai. Miguel Ríos, quan encara no era vell, va titular amb aquesta afirmació una cançó de l'any 1979. Si jutgem a partir de casos com els Rolling Stones, que actuaran a Barcelona al setembre (per enèsima penúltima vegada), o de tants altres mites del rock&roll encara en actiu, potser sí que la frase té alguna cosa de certa. Potser és veritat, doncs, que els vells roquers (intèrprets i públic) no moren mai... però no poden deixar de fer-se vells. De jove vaig escoltar molta música, i entre les meves preferències hi havia el rock anglosaxó, des de les propostes més suaus i ensucrades (Boston, Journey, Stix...), fins a les més dures i agosarades (AC/DC, Iron Maiden, Guns'n'Roses...), passant pels clàssics (Beatles, Stones, Deep Purple, Led Zeppelin...), els simfònics o progressius (Pink Floyd, Yes, Jethro Tull...), els més radicals (Ramones, Sex Pistols...) o els més eclèctics (U2, Queen...).

La nostàlgia fa que, de tant en tant, quan a les meves emissores de ràdio habituals no fan res que m'interessi (segons quins dies i a segons quines hores sembla que al món només existeixin els esports), acabi recalant en una emissora que es diu Rock FM. Hi posen música a totes les hores del dia. Només

rock, especialment dels anys 80 i 90. És, per descomptat, una proposta radiofònica pensada per als de la meva generació, que ja fa temps que vam deixar enrere la joventut, però que ens resistim a fer-nos vells. L'emissora cau en un dels tics propis de la radiofórmula tradicional (de la qual justament pretenen ser una alternativa) i repeteixen molt algunes cançons que en la seva època van ser grans èxits comercials (punxen fins a l'avorriment els hits de Bon Jovi, per exemple). Però fan que per un moment (mentre la teva filla et mira amb cara d'estar a punt de dir mare-dedéusenyor) tinguis la sensació que no ha passat el temps, que encara ets jove, duus els cabells llargs i vas amb la música a tota castanya a dins del cotxe.

Amb els anuncis, però, que són sempre la millor manera de saber a qui s'adreça un mitjà, arriba un bany de realitat descoratjador: botigues d'ulleres i audíofons, clíniques on t'operen de cataractes, peticions perquè marquis la casella de l'església en la declaració de la renda, alarmes per a la caseta adossada o la segona residència...

Uf! Els vells roquers... i, és clar, també anuncien algun concert de velles glòries encara en actiu, com un de Loquillo a Madrid, amb una cançó de fons, on es va sentint la veu del José María Sanz cantant allò de "No hables de futuro, es una ilusión...". Sort que quan érem joves vam fer cas d'aquesta consigna, perquè el futur sempre arriba i la joventut, per més que alguns la intentem conjurar, mai no torna.

